

LỠ CHUYỂN ĐÒ

Truyện của Phương Lan

(tiếp theo)

*Vòng tay ghi chặt nhớ nhung
Quay về bến cũ sóng lòng xót xa
Lỡ làng một chuyến đò qua
Cổ đau nắng rát, chiều tà lặng câm*

Thơ Trầm Vân (Phương trời nhớ)

Cái ngày tôi mong đợi đó không bao giờ tới cả. Ngay sau khi rời nhà ông giáo sư Mạnh, tôi nhận được điện tín báo tin cha tôi đau nặng và tôi phải về nhà gấp. Mặc dù nhà thương và các bác sĩ đã tận tâm chữa trị, nhưng cha tôi vẫn không qua khỏi, ông từ trần ba tuần sau đó. Tang ma cho cha và thu xếp việc nhà xong xuôi, tôi trở qua Mỹ, tìm đến Fresno thăm gia đình Sơn, và tôi đã gặp bà Mai An tại đó.

Cả hai chúng tôi cùng rất xúc động khi gặp lại nhau. Bà Mai An lúc này coi khác trước rất nhiều, đôi mắt trong suốt khi xưa bây giờ trông mệt mỏi và rất buồn, tóc bà đã loáng thoáng những sợi bạc, nhưng bà vẫn rất đẹp. Còn tôi, tóc muối tiêu, tuổi đời đã bốn mươi ba, trẻ trung gì nữa? Những tháng ngày vất vả đầy lo âu, phiền muộn làm tôi già trước tuổi, những nếp nhăn đã thấy xuất hiện nơi khoé mắt. Hai cố nhân nhìn nhau mừng tủi. Hôm nay đón tôi, bà Mai An trang điểm thật đẹp và mặc cái áo dài mới màu tím Huế là màu tôi vẫn thích. Tôi đem cho bà một bông hồng nhung màu đỏ thật tươi, tự tay cắm vào bình bông lúc nào cũng chỉ có một đoá hồng đơn lẻ của bà, xong xuôi, tôi nhìn bà mỉm cười:

- Bà thấy không? một bông coi đơn chiếc quá, phải hai bông mới đẹp.

Bà im lặng ngắm nghía một lúc rồi mới trầm ngâm nói:

- Nhưng cậu không thấy sự tương phản à? bông của cậu tươi tắn đẹp đẽ quá, còn bông kia héo úa, sắp tàn rồi.

Tôi vẫn vô tình, vui vẻ nói đùa:

- Nếu thế lần sau tôi sẽ đem hai bông vậy, phải hai bông cho có đôi.

Bà Mai An không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhưng đôi mắt ướt rượt, tôi nhìn bà đăm đúi. Hàn huyền tâm sự một hồi, tôi kể cho bà nghe hết mọi chuyện và kết luận:

- Tôi đã đem lòng yêu trộm nhớ thầm bà từ dạo ấy, nhưng lại bỏ đi... Tất cả chỉ vì một sự hiểu lầm, chúng ta đã lãng phí mất bao nhiêu thì giờ. Bấy năm qua là một thời gian dài để thử thách, tôi đã xét lại lòng mình, tôi thấy không thể sống thiếu bà được, chúng ta làm đám cưới nhé?

Bà cúi đầu, tay vân vê tà áo, dáng điệu e ấp như một thiếu nữ mới lớn, trông đáng yêu chi lạ. Tôi mạnh dạn kéo bà lại gần, để cho đầu bà dựa vào ngực tôi, xong tôi bắt đầu nói, tôi nói miên man về những dự tính trong tương lai:

- Bao nhiêu năm dành dụm, tôi đã có một số vốn, chúng ta sẽ mua một căn nhà nhỏ ở trên đồi, trồng thật nhiều hoa. Tôi sẽ xây cho bà một hòn non bộ có đủ cả sơn thủy, bắt chước phong cảnh sông Hương núi Ngự, chùa Thiên Mụ, cho bà gọi tưởng về xứ Huế. Tôi cũng sẽ mua một cây đàn dương cầm, buổi tối sau bữa cơm chiều, chúng ta cùng ngắm trăng lên qua cửa sổ, tôi sẽ đàn cho bà nghe những bản tình ca tuyệt vời trong khi gió lùa vào phòng đem theo mùi dạ lý thơm ngát ngoài vườn. Bà sẽ học đàn nếu bà muốn, chúng ta cùng thực hiện những giấc mơ xưa... Mùa xuân, tôi sẽ đưa bà về quê hương, thăm miền An Cựu nơi bà chào đời, và thăm miền Đồng Nai đất đỏ nơi tôi sinh trưởng. Chúng ta sẽ ăn Tết ở quê nhà để nghe tiếng pháo giao thừa, để ngắm mai, ngắm đào, ngắm thiên hạ đi du xuân. Mùa hè, khi hoa hồng, hoa tường vi, hoa lavender nở rộ, tôi sẽ đưa bà đi công viên hóng mát, nghe chim hót, nghe tiếng nước róc rách và xem những con thiên nga bơi lội trong hồ. Mùa thu, chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo trong những cánh rừng ngập lá, ngắm mây bay, nghe gió reo và nhìn lá thu rơi. Mùa đông, bà đan áo lạnh, chúng ta ngồi bên lò sưởi ngắm những bông tuyết trắng bay lượn như những cánh bướm ngoài trời. Quanh năm bốn mùa chúng ta sống sung sướng bên nhau, đời đẹp quá phải không bà? Chúng ta tuy nghèo, nhưng là một cặp vợ chồng hạnh phúc nhất.

Trong khi tôi say sưa nói, bà Mai An yên lặng lắng nghe, nét mặt mơ màng, đôi môi xinh đẹp thỉnh thoảng hé cười. Khi tôi dứt lời, bà khẽ thở dài, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, mắt bà ngập đầy lệ và bà bắt đầu thổn thức khóc. Tôi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đã điểm bạc của bà, trong tay tôi, bà vẫn lặng lẽ khóc. Tôi im lặng, nghe lòng xao xuyến khi nước mắt bà thấm ướt ngực áo, chờ cho bà qua cơn xúc động, tôi mới dịu dàng dỗ dành:

- Bà cứ khóc đi, cứ trách hờn đi, cho vơi bớt buồn. Nhưng chỉ một lần này thôi nhé? tôi hứa trong suốt quãng đời còn lại, tôi sẽ không bao giờ để cho bà phải rơi nước mắt nữa đâu.

Bà Mai An khẽ lắc đầu, nói nhỏ gần như thì thầm:

- Viễn ảnh tương lai cậu vẽ ra đẹp quá... Nhưng chỉ là giấc mơ thôi, vì đã trễ rồi, Nam ạ, chúng ta không thể thành vợ chồng được mô, và cuộc đời của tôi sẽ không bao giờ vơi nước mắt.

Tim tôi nhói lên, tôi bàng hoàng tưởng mình nghe lầm:

- Bà nói sao? có phải bà cho rằng tôi yêu bà chưa đủ hay là giữa chúng ta chỉ có tình một chiều? vì bà chưa bao giờ yêu tôi?
- Mô phải vậy, Nam lại hiểu lầm nữa rồi. Nam biết không? phải xa Nam, tôi cũng đau khổ lắm chứ, rằng Nam không thấy tôi khô héo đi hỉ?
- Vậy thì còn chuyện gì nữa? bà nói mau đi, tôi sắp hóa điên lên mất.
- Khó lắm, tôi có nói cậu cũng không chịu hiểu đâu, thôi cứ để thời gian trả lời.

Bà ngưng lại, nhìn tôi đăm đăm như muốn thâu hình tôi vào cặp mắt thu buồn vờ vợi, rồi buông một câu dứt khoát:

- Bây chừ cậu nên về đi!
- Tôi nhất định không về nếu bà không trả lời rõ ràng.
- Cậu đừng làm tôi khó xử. Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, giữa hai chúng ta không thể đi đến hôn nhân được, hãy quên tôi đi!

Tôi ôm đầu khổ sở:

- Tôi đã cố gắng suốt bảy năm trời, nhưng không thể được.

Bà Mai An nở một nụ cười héo hon:

- Tôi có đáng chi mô? cậu còn trẻ, tương lai còn dài, còn tôi chỉ là một goá phụ tuổi đã về chiều, không xứng với cậu mô, có chi mà lưu luyến?
- Bà nói như người chưa biết yêu bao giờ.
- Cậu tưởng thế đấy chứ, tôi cũng phải khổ sở lắm mới tranh đấu được với chính bản thân mình, tôi đã phải cố gắng, như cậu sẽ phải cố gắng.

Tôi nhìn bà như van lơn:

- Tại sao chúng ta cứ làm khổ nhau mãi? Có phải bà vẫn không chịu tha thứ cho tôi?
- Nam có lỗi chi mô, chỉ tại tôi bạc phước, tôi mô có muốn như rứa, nhưng ông trời bắt buộc. Thôi, kiếp này không xum hợp, chúng ta đợi kiếp sau vậy.

Tôi rùng mình, một cảm giác ớn lạnh chạy dài suốt sống lưng, tôi nhìn bà lo lắng:

- Bà nói gì nghe sợ quá, như người đang trần trối vậy.

- Thì cứ cho là rứa đi. Tôi đang vĩnh biệt Nam đây, tôi sắp đi xa, xa lắm, tới một nơi mà Nam không thể theo được.

Tôi run lên, linh tính như báo cho biết trước một việc chẳng lành sắp xảy ra, nhưng không biết là việc gì, tôi nói giọng xúc động:

- Tôi sẽ giữ mãi trong tim hình ảnh của bà.

- Tôi cũng rứa, dù ở nơi mô tôi vẫn mang theo hình ảnh của Nam. Thôi, chúng ta chia tay hả? Nam về đi, đừng bao giờ cho tôi gặp lại nữa. Sắp đi xa, tôi muốn tâm tư được thanh thản, không vướng bận chi cả.

Đó là những lời cuối cùng của bà Mai An nói với tôi vì sau đó bà lánh mặt, nhất định không cho tôi gặp nữa. Tám tháng sau, Sơn đến tìm tôi, báo tin mẹ hắn đã qua đời vì bệnh ung thư phổi. Sơn trao cho tôi lá thư tuyệt mệnh của bà Mai An:

- Mẹ em dặn chỉ trao cho anh sau khi bà qua đời.

Lòng đau như cắt, tôi hỏi:

- Mẹ cậu bị ung thư từ bao giờ? sao hồi gặp tôi ở Bolsa, cậu không nói?

Sơn lắc đầu, buồn bã:

- Em cũng không biết gì cả. Dạo đó mẹ em vẫn khỏe, dọn nhà lên Fresno ít lâu mới thấy bà hơi húng hắng ho và thỉnh thoảng kêu đau ngực, cũng không ai để ý, cứ tưởng chỉ cảm cúm sơ sài, vì đang là mùa đông mà. Cho tới một hôm mẹ em kêu khó thở phải chở đi bệnh viện, tại đây người ta khám phá ra rằng mẹ em có một khối u nơi phổi. Các bác sĩ khuyên bà nên đi giải phẫu ngay, nhưng bà cứ nấn ná đợi gặp anh lần chót rồi mới chịu đi chữa bệnh.

Tôi giật mình, đó là thời gian tôi về Việt Nam lo cho cha tôi, rồi cứ bận hết chuyện nọ đến chuyện kia nên trì hoãn việc đi thăm bà. Thương cảm quá, tôi ứa nước mắt, nghe tim buốt nhói như có cả ngàn mũi tên đâm vào. Tôi cố trấn tĩnh một lúc rồi mới run tay mở phong bì, một là thư rơi ra, những dòng chữ mềm mại, quen thuộc của bà làm tôi hiện ra làm tôi xúc động rơi nước mắt. Thư viết bằng mực tím, không đề ngày tháng:

“ Nam yêu dấu

Khi Nam đang đọc những dòng này thì tôi đã nằm yên trong lòng đất. Bây chừ thì

Nam đã hiểu vì rằng tôi nhất quyết từ chối lời cầu hôn của Nam. Tôi biết tôi không còn sống được bao lâu nữa. Những ngày tháng cuối cùng của một người bị ung thư thật là kinh khủng,

tôi không muốn Nam phải buồn rầu, lo lắng, càng không muốn Nam phải nhìn thấy tôi trong tình trạng như rứa. Xin Nam tha thứ cho tôi đã lánh mặt Nam trong thời gian đó.

Tôi chết đi không ân hận chi cả, chỉ tiếc một điều là tôi chưa đền đáp được ân tình của Nam đã dành cho tôi. Yêu Nam, tôi những mong sẽ đem đến cho Nam những năm tháng vui tươi, hạnh phúc, nào ngờ kiếp này tôi vẫn số. Thôi vĩnh biệt Nam hỉ! tôi đang đau đớn lắm, tôi sắp đi đây, tôi sắp đi tới một cõi bình an, nơi đó không có đau đớn, bệnh tật, không có chia ly, tang tóc... Hãy thắp cho tôi một nén nhang và hứa với tôi sẽ quên tôi đi, quên người đàn bà bất hạnh đã yêu Nam, nhưng không có duyên may được cùng Nam chia sẻ cuộc đời. Xin chào vĩnh biệt.

Công Huyền Tôn Nữ Mai An ”

Nước mắt tôi rơi lã chã làm nhoè những nét chữ của người yêu. Tôi áp lá thư vào ngực thì thầm “ Hãy ngủ yên đi em yêu! nợ tình em đã trả xong. Còn tôi... Mai An ơi! làm sao tôi quên em được đây? ”

(Trích trong **CÒN CHỜ MỘT KIẾP SAU** của **Phương Lan**)